

rra, sobre la que s'angrunsa el amo del camp, ó alguna dona poch aca-minadora, altres; les mes á peu; tots van al treball gojosos, com si anarem á una romeria.

Afejimse nosaltros, si't plau, lector, á una d'estes cuadrilles. Ara pasa per el front de casa la del tio Sento. En ella anirem be. Te sento un camp que dona gloria vorel. No n'ha en bou tros á la redona altre millor. Y el llaurador, satisfet de la cullita, no ha regatejat gent.

Pera la faena dels homens porta en primer lloch al seu gic, un fadrinot curtit per les rosades del ivern y per el sol del estiu, que lo mateix enfondra la reixa y la aixada en la terra, que aguardant á joca mata una cúa de junc ó un sarset, en les fosques y desfetes nits d'aiguosa tremontana; ó agafa una guitarra, y desfá flors en les finestres de les fadrines mes guarrides. Y ab aquell gicot, van tres ó quatre mes, tots forts y treballadors, triats entre els millors.

Al front de les dones va la tia Narda, que sols deixa la casa en dies de compromís com estos, pera que no falte una cara de respecte entre la fadrinalla que la acompanya, y en la cual té dos ó tres nebodes, una ó dos novies dels gics de la cuadrilla, tres ó quatre vehines (la majoria de vint anys per avall) y unes cuantes cuarentones y hasta de mitj sigle ben cumplit. pero encara llaugereres y animoses.

Completen la cuadrilla, Quiquet, lo fill més petit de Sento, y Narda, un monycot de dotse anys; dos cosinets de pareguda edad, y un gos, menut y llech, que no pasa cau de rata que no enfonse el morro.

Ya el camp está llest. El tio Sento y son fill, dies ans, arrancaren les cacaueres, y, ben enfilas y esteses, les posaren á secar. La brosta ha pres un color negrench, pero els capells están grocs como el or; en mitj

del camp ha quedat una bona rodada pera les «espolsadores».

Giquetes,—diu el tio Sento—, á vore si se donarem aire y acabén en jorn. Ara clavare les estaques y posaré la entauladora, pera qu'es poseu á espolsar deseguida.

Y mentres el amo del camp falca entre canyes la entauladora que ha de servir de banch pera colpechar les mates y caiguen sos capells, els fadrinets, cantant y rientse, van fent gabelles de les mates esteses y les dones se muden la falda pera altra mes vella, y se nuguen un «mocaor» al cap pera que la pols no els embrute el monyo.

El sol, al entant majestuosa-ment puja per amunt, y templa la frescor de la matinada. Dos ó tres terreroles, ensegades per l'aspillosa aigua d'un sequiol, se estoven y gorguechen en el blavos mant del espai. D'assi y d'allá, van y venen y se creuen les infinides remors de la terra, del aigua y del vent, com notes orquestrals del grandió himne de la natura.

—Visanteta—, diu la só Narda—, afanyeuse, qu'han de ferli fumejá al tio Bacoro.

Totes les giques obedixen á la que fa cap de la seua cuadrilla, y es comensen á sentarse davant de la «entauladora». Ya llestes, dona principe la «espolsá». Els giquets, carregats hasta per dalt del cap, van deixant les gabelles al costat de les dones; y estes, agafant á manolls les mates, ab puny de ferro, descarreguen colps y mes colps sobre la «entauladora». Els capells van caiguent á grapat y al poc rato una montonada que sembla d'or, bordeja aquella tira de dones, de galtes vermelles per la faena y de cos gentil.

—Sunsión, no t'adorgues mirant al teu «buen moso» que't tapanán de brosta—, diu una de les fadrines.

—Ché, Pataco, no't cuides tant el llom y porta mes càrrega—, afegis un atra.